

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení, konaném dne 31. října 2013 v senátě složeném z předsedy Mgr. Tomáše Boučka a přísedících Danuše Strejcové a Vojtěcha Soukupa, t a k t o:

Obžalovaný

██████████ ██████████ ██████████

nar. ██████████, bez stálého zaměstnání, občana ██████████, trvale bytem ██████████, v ██████████, toho času ve vazbě ve Věznici Plzeň

je v i n e n,

že

dne 5.5.2013 v době od 02.00 hodin do 02.44 hodin v Plzni, od křižovatky ulic ██████████ a ██████████ sledoval ██████████, nar. ██████████, poté na chodníku před domem v ██████████ ulici č. ██████████ k ní přistoupil v úmyslu donutit ji k pohlavnímu styku, položil jí ruku na rameno, opakovaně ji chytal za ruce a dotýkal se jí přes oblečení na těle, ██████████ ho opakovaně od sebe odstrkávala a křičela, aby svého jednání zanechal, on jí však tahal ji za bundu, roztrhl jí kapsu, chytal ji za rozkrok, poté ji rukou uchopil za krk a strhl ji na zem, až

spadla na záda, následně si na ni klekl, jednou rukou jí zakryl ústa, aby nekřičela, a druhou rukou se jí pokoušel rozepnout pásek a stáhnout kalhoty, dalšího jednání zanechal jen proto, že byl vyrušen jinou osobou, přičemž v důsledku pádu na zem utrpěla [REDAKCE] podvrtnutí krční páteře, pohmoždění oblasti bederní páteře a kosti křížové a tupé trauma lebky charakteru pohmatové bolestivosti v krajině týlní a šíjové, což jí omezovalo zvýšenou bolestivostí po dobu cca 3 až 5 týdnů, současně jí z kapsy vypadl mobilní telefon značky LG, typ P350, IMEI 356525-04-162410-3, barvy modročerné, v němž byla vložena mikroSD karta o kapacitě 2 GB, to vše v hodnotě 1.750,-Kč, který zůstal ležet v bezprostřední blízkosti poškozené, a který obžalovaný při útěku z místa odcizil, dále u poškozené bezprostředně po činu došlo ke vzniku akutní reakce na stres s následným rozvojem posttraumatické stresové poruchy, s níž se léčí do současné doby, kdy je na běžném způsobu života omezena navracením živých vzpomínek na čin, problémy se spánkem, zvýšenou lekavostí, podrážděností, nervozitou, potížemi s koncentrací, pocity vlastního znehodnocení, pokleslou náladou, psychosomatickými projevy úzkosti, takže je nucena užívat antidepresiva a je značnou měrou omezeno její sociální fungování;

t e d y

- dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu v úmyslu trestný čin spáchat a které mělo spočívat v tom, že jiného násilím donutí k pohlavnímu styku a takovým činem způsobí těžkou újmu na zdraví, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo,
- přisvojil si cizí věc tím, že se jí zmocnil, a čin spáchal na věci, kterou měl jiný při sobě,

č í m ž   s p á c h a l

- pokus zločinu znásilnění podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 185 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku,
- přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku,

a o d s u z u j e   s e

podle § 185 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **pěti (5) let**.

Podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice s dozorem**.

Podle § 80 odst. 1, 2 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest vyhoštění na dobu **sedmi (7) let**.

O d ů v o d n ě n í

Z důkazů, provedených v hlavním líčení, byl spolehlivě zjištěn shora uvedený skutkový stav.

Obžalovaný na svou obhajobu uvedl, že poškozená jej kontaktovala sama, chtěla po něm cigaretu, tahala ho za ruku. On neví, co po něm chtěla. Při tom jí vypadl telefon. Poté utekla. On na ní volal, chtěl jí telefon vrátit. Ona však utekla. Čekal ještě chvíli na místě a pak odešel na ubytovnu, kde byl zadržen policií.

Obhajoba obžalovaného se sama o sobě jeví jako velmi účelová až absurdní. Podstatné však je, že obžalovaný připustil kontakt s poškozenou.

Jeho vina byla prokázána řadou důkazů.

Především byl usvědčen výpovědí poškozené ██████████. Ta velmi podrobně popsala jednání obžalovaného, způsob napadení i okolnosti, za kterých jí byl odcizen mobilní telefon. Z její výpovědi jednoznačně vyplývá, že obžalovaný směřoval své jednání k uskutečnění pohlavního styku souloží či jiným srovnatelným jednáním. Jeho činnost, kdy poškozenou nejprve osahával (a to i v rozkroku), poté ji povalil na zem, klekl si na ní, znovu ji osahával, manipuloval jí s páskem a tahal jí kalhoty ve snaze je svléci, nenabízí jiné logické a akceptovatelné vysvětlení. Proto nelze akceptovat námitky obhajoby, že úmysl obžalovaného z jeho jednání jednoznačně nevyplývá. Stejně tak nelze akceptovat námitky ohledně nestandardního chování poškozené před samotným činem a bezprostředně po něm. Soud neshledává nic podivného na tom, že se dospělá žena pohybuje sama v nočních hodinách venku. Pokud jde o to, proč poškozená neoznámila své napadení prvním sobám, které potkala (na tramvajové zastávce), pak nutno zohlednit, že se po napadení obžalovaným jistě nacházela v silném rozrušení a nelze jistě požadovat, aby se chovala zcela standardně a přísně logicky. Poškozená také podrobně popsala následky na fyzickém i duševním zdraví.

V hlavním líčení na své výpovědi setrvala a doplnila, že její léčení u psychiatra v důsledku předmětné události stále trvá. Její v hlavním líčení výpověď byla prováděna silnými emocemi, které rozhodně nebyly účelové. Poškozená velmi špatně nesla videoprojekci své vlastní výpovědi a opětovnou konfrontaci s prožitou událostí.

Poškozená identifikovala obžalovaného jako pachatele při fotorekognici.

V přípravném řízení bylo vyhotoveno odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví pachové identifikace. Z jeho závěrů vyplývá, že pachové stopy, odebrané z oděvu poškozené (ramen kabátu, ze zapínání kalhot a z opasku) se shodují s pachovým vzorkem, odebraným obžalovanému.

Při zadržení obžalovaného byl u něj nalezen mobilní telefon, který patřil poškozené. Jeho hodnota byla stanovena odborným vyjádřením z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady.

Situaci krátce po napadení popsal svědek ██████████. Z jeho výpovědi mimo jiné vyplývá, že poškozená byla silně rozrušená, plakala, popisovala, že ji napadli „černí“.

Ohledně následků na zdraví poškozené byly v přípravném řízení zpracovány dva znalecké posudky.

Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství vyplývá, že poškozená utrpěla podvrtnutí krční páteře, pohmoždění oblasti bederní páteře a kosti křížové a tupé trauma lebky charakteru pohmatové bolestivosti v krajině týlní a šíjové. Zranění poškozené jsou tupého charakteru, rozsah, lokalizace i charakter zjištěných poranění jsou vysvětlitelné vyšetřenými okolnostmi. Pohmoždění oblasti bederní a křížové a pohmoždění krajiny šíjové a týlní lze vysvětlit nepříliš intenzivním přímým kontaktem těchto krajin s pevným plošným předmětem, např. při dopadu na zem. Poranění páteře vzniklo nepřímo, tj. přenesením zraňující síly, kdy vzniká pohyb s prudkým a nadměrným pohybem hlavy a krční páteře. Toto poranění se projevuje postupně se rozvíjejícími bolestmi šíje a zad, ale i hlavy, případně horních končetin. Zdravotní potíže ustupují postupně, obvykle v průběhu několika týdnů. Zranění poškozené lze hodnotit ze soudně-lékařského hlediska jako lehké a nezávažné, zranění vedlo k poruše zdraví srovnatelné s nemocí po dobu delší než 7 dnů, ale nepřekračující hranici 6 týdnů. Délku poruchy fyzického zdraví lze odhadnout na cca 3-5 týdnů. V posuzovaném případě byla cca 1 měsíc od poranění [REDAKCE] doporučena rehabilitace, nedošlo tak k vybočení z obvyklých mezí. Uvedená poranění zpravidla nezanechávají trvalé následky.

Podstatnější je pak posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Z jeho závěrů vyplývá, že u poškozené se rozvinula posttraumatická stresová porucha. Napadení ze dne 5.5.2013 bylo jednoznačně vyvolávací příčinou této poruchy, jelikož poškozená vnímala situaci jako život ohrožující a v minulosti neměla neurotické potíže toho typu, kvůli kterým by byla nucena vyhledat psychologickou či psychiatrickou pomoc. Obvyklá doba léčení této poruchy trvá dva roky. Existuje i možnost, že posttraumatická stresová porucha se zcela nevyléčí, může nastat i poststresová změna osobnosti. U poškozené jsou přítomny živé vzpomínky s prožitkem silné úzkosti při expozici okolnostem, které situaci napadení připomínají, vyhýbavé, zabezpečující chování, problémy se spánkem, zvýšená lekavost, podrážděnost, nervozita, potíže s koncentrací, pocity znehodnocení (pošpinění), pokleslá nálada, psychosomatické projevy úzkosti. Tyto potíže omezují posuzovanou v běžném životě, mají vliv na její vztah k dětem, zvýšeně se o ně obává a strach se rozšířil i na strach z nečistoty obecně, je méně trpělivá, více na děti křičí, pro poruchy koncentrace, nespavost, následnou neurotickou únavu a vegetativní potíže je omezena i ve svých pracovních aktivitách, ve vztahu k mužům je obezřetná a odmítavá, aktuálně si nedovede představit jejich blízkost a může to do budoucna ovlivnit její další partnerský život. Z dodatku posudku vyplývá, že [REDAKCE] prožívala bezprostředně po napadení stav odpovídající akutní reakci na stres, v průběhu 10 dnů až 2 týdnů se u ní začaly objevovat flashbacky a další symptomatika spadající do diagnózy posttraumatické stresové poruchy. Dělení obou diagnóz nemá forenzní význam, jelikož jedna přechází v druhou, což je běžná dynamika úzkostných poruch. Uvedená omezení přetrvávají v nezměněné intenzitě. Posttraumatická stresová porucha jí kazí radost ze života, snižuje a omezuje její sociální fungování a vede k izolaci od druhých.

Znalkyně byla podrobně vyslechnuta také v hlavním líčení a svoje závěry přesvědčivě obhájila. Znalkyně připustila, že poškozená je náchylnější k neurotickým reakcím na stresové podněty. V době několika let před událostí však netrpěla jakoukoli duševní poruchou.

Zde je třeba zdůraznit, že znalkyně došla k závěru, že jedinou příčinou vzniku posttraumatické stresové poruchy byla předmětná událost, jiné faktory (včetně jiného psychického onemocnění) se na ní nepodílely.

Obžalovaný naplnil svým jednáním po subjektivní i objektivní stránce všechny zákonné znaky pokusu zločinu znásilnění podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 185 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, když se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že jiného násilím donutí k pohlavnímu styku a takovým činem způsobí těžkou újmu na zdraví, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo. Obžalovaný přes její zjevný odpor zadržel poškozenou, povalil jí na zem, klekl si na ní, čímž jí znemožnil pohyb a snažil se jí sundat kalhoty, přičemž jí osahával v rozkroku. Toto jednání nepochybně směřovalo k uskutečnění pohlavního styku a obžalovaný jej nedokonal pouze proto, že byl vyrušen další osobou. V důsledku jeho jednání utrpěla poškozená těžkou újmu na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku, když se u ní rozvinula posttraumatická stresová porucha, které jí výrazně omezovala v běžném způsobu života po dobu delší než šest týdnů (následky trvají dodnes). Zde je třeba zdůraznit, že pro naplnění znaku kvalifikované skutkové podstaty (těžšího následku) postačí z hlediska zavinění nevědomá nedbalost (§ 16 odst. 1 písm. b) a § 17 trestního zákoníku). V daném případě je nepochybné, že obžalovaný mohl vzhledem k okolnostem a ke svým osobním poměrům vědět, že může takový následek způsobit. Obžalovaný je dospělý muž, neomezený na duševním zdraví a mohl předpokládat, že napadením bezbranné ženy v nočních hodinách a ve snaze s ní uskutečnit pohlavní styk jí může způsobit značnou újmu na duševním zdraví. Soud spolehlivě zjistil, že mezi jednáním obžalovaného a následkem na zdraví poškozené je jednoznačná a výlučná příčinná souvislost.

Obžalovaný dále naplnil svým jednáním všechny zákonné znaky přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku, když si присvojil cizí věc tím, že se jí zmocnil, a čin spáchal na věci, kterou měl jiný při sobě. Obžalovaný odcizil poškozené mobilní telefon, o kterém věděl, že jí vypadl z kapsy a věděl, že patří poškozené. Byť poškozené vypadl z kapsy, zůstal ležet v její bezprostřední blízkosti, poškozená si toho byla vědoma a je tedy nepochybné, že se jedná o věc, kterou dosud měla ve svém držení a mohla s ní disponovat.

Při rozhodování o trestu vycházel soud ze všech skutečností, uvedených v § 39 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku. Závažnost činu nijak nevybočuje z rámce typického pro danou trestnou činnost. Obžalovanému výrazně polehčuje předchozí řádný život, když v minulosti nebyl v České republice odsouzen pro žádnou trestnou činnost ani nebyl projednáván pro přestupek. Na opak mu přitěžuje, že spáchal více trestných činů. K jeho osobě bylo dále zjištěno, že je svobodný, bezdětný, na území České republiky nemá povolen žádný druh pobytu, nemá zde rodinu ani jiné zázemí. Za dobu výkonu vazby je hodnocen kladně. Soud hodnotí nápravu obžalovaného jako reálnou. Nepřiklonil se však k návrhu státního zástupce na uložení mimořádně sníženého trestu odnětí svobody pod spodní hranicí zákonné trestní sazby. Podle názoru soudu nebyly beze zbytku splněny podmínky § 58 odst. 2 trestního zákoníku, a to zejména pokud jde o povahu spáchané trestné činnosti. Soud zde přihlédl zejména k závažnému následku na zdraví poškozené. S ohledem na výše uvedené má však zato, že pro nápravu obžalovaného postačí trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby. Trest byl uložen jako úhrnný, neboť byl ukládán za více trestných činů. Pro jeho výkon měl být zařazen do věznice s ostrahou, když byl odsouzen pro úmyslný trestný čin k trestu převyšujícímu tři roky, nicméně s ohledem na nízký stupeň narušení obžalovaného a jeho kladné hodnocení za dobu výkonu vazby má soud zato, že jeho nápravy lze dosáhnout i výkonem trestu v mírnějším typu věznice.

Soud obžalovanému uložil také trest vyhoštění. Obžalovaný je cizí státní příslušník a uložení takového trestu vyžaduje bezpečnost lidí a majetku. Soud přitom nezjistil, že by uložení takového trestu bránilo skutečnosti, uvedené v § 80 odst. 3 trestního zákoníku. Při

jeho výměře přihlédl k celkové závažnosti trestné činnosti a uložil jej ve druhé polovině zákonné trestní sazby.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho obsahu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze.

Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce. Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Poškozený má možnost požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění obžalovaného z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

V Plzni dne 31. října 2013

Mgr. Tomáš Bouček, v.r.
předseda senátu
Krajského soudu v Plzni

Za správnost vyhotovení:
Olga Harmáčková